

:Anders-bak: Nielsen. interviewer Tommy Hansen.

”Velkommen. Mit navn er Anders Bak, og i dag skal vi møde en mand, som står bag bladhuset, Free21. Han er en ildsjæl og en mand, der kæmper for sandheden, og hans våben er pennen og det skrevne ord. Og jeg taler naturligvis om journalisten, Tommy Hansen.”

Af :Anders-bak: Nielsen.

TOMMY HANSEN: ”Tak skal du have for de pæne ord.”

ANDERS-BAK NIELSEN: ”Tommy, vi hører ofte det her ord ”fake news” i medierne. Hvad dækker det begreb egentlig over?”

TH: ”Den populære, moderne version af fake news siges jo at være vilde historier, der opstår enten i de sociale medier eller på sådan nogle hjemmesider, der simpelthen producerer fake news. Og det er dér, vi har jagten på fake news lige nu. Men det er jo åbenlyst for enhver, der kigger bare en lille smule på verdenshistorien og moderne mediehistorie, at fake news er en fast bestanddel af det, vi har fået serveret af de store medier siden 2. verdenskrig. Og jeg kan også lige så godt sige med det samme, at det er ikke over en bred kam, at journalisterne sidder og skriver fake news; for det gør de ikke. Der er masser af hæderlige og gode journalister rundt omkring. Problemet er, at de journalister, der har været i systemet længe nok til at få lov til at fortælle os om storpolitik, til at få lov til at interviewe en præsident, – de journalister, kun de journalister, det er dem, jeg taler om, – de har forladt alt, hvad der har noget som helst med journalistik at gøre. De bedriver ren og skær propaganda, og det kan man sige uden at overdrive; fordi det, de gør, det er, at de videregiver oplysninger uden at kontrollere dem, uden at tjekke dem. Jeg har forladt Danmark for nogle år siden, og det ser ud til, at jeg nu kommer lidt tilbage igen. Ude i den store verden har jeg internationale kolleger, der har været ved CNN og BBC og alle de

Foto: :Anders-bak: Nielsen. interviewer Tommy Hansen, Skæring Strand, v/Århus. August, 2017. Screenshot: YouTube: Free21DK

store medier. Samstemmende fortæller de, at man kan ikke længere arbejde som uafhængig journalist i de store medier, når det handler om geopolitik og storpolitik og de internationale forhold, fordi det er forbeholdt en lille elite af journalister, som kender hinanden, og som møder hinanden, og som møder de præsidenter og konger og finansyrster, og hvad ved jeg. De er i seng med det her magtapparat, som de egentlig skulle beskytte os imod. Og dét gør, at hele vores verdensbillede skal vi betragte med meget, meget kritiske biler (briller, red.). Så fake news er et moderne begreb; men det er absolut ikke noget moderne fænomen.”

AB: ”Jeg tror, du kan forstå, hvordan den almindelige dansker tænker, når han hører begrebet ”fake news”; men hvad kan den

almindelige dansker gøre for at blive bedre til at skelne imellem det, som er fake news, og det, som er virkelig, sand information?”

TH: ”Det er svært at svare på kort, fordi så skal du først definere den almindelige dansker. Altså de mennesker, der er i stand til at orientere sig på internettet, de mennesker, der er hjemmевante med at lave søgninger på internettet, og især de mennesker, der ved, hvordan man søger på internettet uden at bruge Google, det er jo én gruppe mennesker, og for dem står der en enorm verden af informationer til rådighed. Men det er jo ikke den almindelige dansker. Så svaret på spørgsmålet er: Derfor skal vi have en uafhængig presse, fordi fra dem kan man forvente, at de har både tekniske ressourcer og viden og professionalitet til at beskæftige sig med sådan nogle em-

ner. Det er derfor, vi har den frie presse. Politikerne kan man heller ikke forvente det af, fordi de er fagfolk på hver deres områder. Det er ubetinget pressens opgave at sørge for at tjekke og dobbelttjekke de informationer, de bringer ud. Det tragisk ulykkelige er jo, at vi har jo set mange eksempler på i de sidste 30 år, hvordan medierne i forbindelse med krige, der er under opsejling, netop ikke tjekker, netop ikke laver den der helt grundlæggende journalistiske regel, hvis nogen siger, at månen er lavet af ost, så tjek det dog, før du skriver det. Og det er, hvis du tager sagen, 9/11, det er sagen i en nøddeskal; for det er lige så absurd som at viderebringe en nyhed om, at månen er lavet af ost, uden kildeangivelse. Det er lige så useriøst, det de har gjort. Og det bliver tragisk, netop når det, vi så ser, er, at konsekvensen af det,

det er, at millioner af mennesker er døde. Der er flygtningeproblemer overalt i den vestlige verden. Vi har krige og katastrofer siden som aldrig før. Det er sådan, at da krigen mod terror startede 11. september, 2001, den længe forinden planlagte krig mod terror, da den startede og i forhold til i dag; i dag har vi 55 gange så mange terrorangreb, som vi havde i 2001. Så vi kan spørge os selv: Hvordan går den der krig mod terror? Og hvad kommer egentlig først: Hønen eller ægget? Altså, der er jo tungt, tungtvejende indicier på, at rigtig mange terrorbegivenheder og terrorgrupper er opstået som følge af, at den amerikanske krigsindustri eller den globale krigsindustri simpelthen skal af med deres våben. Nogen skal jo have de her enorme mængder af våben, der produceres, og det er et faktum, som bekræftes af adskillige offentlige dokumenter, som er frigivet i dag, som er tilgængelige for pressen, at Pentagon og CIA har bevåbnede grupper nu her aktuelt i Syrien og i Nordirak systematisk siden i hvert fald 2012, og det har de åbent gjort, og de beskriver åbent, hvordan vi i Vesten siden 2012 har understøttet Al Qaeda i Irak. Det står der om i officielle Pentagon-dokumenter. Det er kun ét eksempel blandt utroligt, ufatteligt mange, hvor netop pressen overhovedet ikke gør deres arbejde. Og det har menigmand altså knap en chance for at komme i nærheden af. Men det er jo netop derfor... Altså, den gode nyhed er, vi har en model i Free21, hvor man kan arbejde uafhængigt, og det er der nu... Vi har 150 forskellige navne på vores forfatterliste i Tyskland i dag, og der fungerer den her frie presse. Vi gør det, vi skriver om de her ting, selvfølgelig gør vi det, fordi vi er journalister. Det er det, der er meningen med det hele. Det blad udkommer altså i dag i Tyskland. Det er en del af mediebilledet i Tyskland i dag. Det blad er vi på vej med i Danmark. Konceptet kommer til Danmark, og vi kommer til at oplyse om de her ting, også på dansk. Og det giver forhåbentlig inspiration til en hel masse andre

medier om, hvordan de kan lave et papirmagasin. Du spørger netop, hvordan kan almindelige mennesker tjekke sådan noget, altså grundlæggende kan de fleste ikke tjekke det, og derfor er vi nødt til at kunne have tillid til de medier, som skal fortælle os om det. Da vi åbenlyst ikke kan have det, så er der brug for en alternativ model, en anden måde at gøre det på. Den har vi så opfundet, og i vores verden fungerer den. Så det vil sige: Løsningen på alle de her problemer er, at du får uafhængige journalister tilbage i rækkerne igen. Og jeg skal love dig for, at på alle de store medier sidder, altså ikke de her gamle Atlantik-Brücke-journalister, som man kalder dem i Tyskland, de her gamle journalister, der for længst burde skamme sig og gå hjem og nyde deres pension, – det er ikke dem, jeg taler om. Nej, der sidder gode, anstændige kolleger simpelthen parat i alle de store medier til at gøre deres arbejde igen; for det er det, de helst vil.”

AB: ”Jeg hører dig egentlig lidt sige, at vi ikke har et frit medie, i hvert fald i Danmark, og jeg kunne egentlig godt tænke mig at spørge dig: Hvordan kan det være, at vi ikke længere kan stole på de medier, som er de traditionelle medier? Hvad er der sket?”

TH: ”Ja. For mig er det jo nærmest et kulturшок som journalist, fordi jeg har i mange år bildt mig ind, at ikke bare var jeg uafhængig, men det var medierne som helhed også. Det, der er sket, er en kapitalovertagelse. Det er sådan set det samme, der er sket i alle andre industrier i de sidste 30 år, men tiltagende de sidste 15 år, og absolut tiltagende siden krigen mod terror, fordi der er i lovgivningen rundt omkring, der er i forskningen rundt omkring, der er i medieverdenen rundt omkring, der er simpelthen indtrådt sådan en form for konsensus om, at den dør, den åbner vi simpelthen ikke. Jeg bliver stadigvæk forbløffet, når jeg ser, hvordan man i dansk fjernsyn på selve dagen og dagen efter har hidkaldt talri-

ge eksperter, hvor man åbent diskuterede, – ikke, om der var bomber, men hvor mange bomber der var i World Trade Center den dag, hvor mange eksplosioner der fandt sted, og ifølge den officielle forklaring så fandt der nul eksplosioner sted, der var nul bomber. Det, der så normalt ville ske på enhver normalt fungerende redaktion, det er, at før man går hjem den dag, så ser man dagens udsendelse igen, og så laver man en strategi for, hvordan følger vi den her historie op i morgen. Men det, der er interessant, er, at på dag tre i dansk fjernsyn var der nul opfølgning på historien fra i går. Alle de eksperter, som dagen forinden sad og talte åbent om bomber og eksplosioner, de blev væk, og det er derfor, at en af mine gode venner, Paul Taylor, siger, at journalistikken døde den 11. september, fordi man holdt simpelthen op den dag med at stille de grundlæggende, kritiske spørgsmål.”

AB: ”Hvordan kan det være?”

TH: ”Ja, det... Jeg undrer mig stadig, og jeg vil gerne tale med nogle af de kolleger, der var til stede i nyhedsrummet på dag tre; for jeg vil gerne spørge dem, hvordan i alverden de dog kunne ignorere den historie, de var i gang med på dag to. Jeg kender ikke svaret; men jeg kan bare iagttage, at det er det, der er tilfældet, og den klap, den lem, den blev lukket så massivt i i alle medier i hele den vestlige verden på samme dag. Det, man ikke ved her i Danmark, det er, at medierne i Europa bliver styret gennem nogle store, store tænketanke. Vi kender Bilderberg-klubben herhjemme, og ud fra samme princip så har man på medieområdet en meget stor tænketank, der hedder Atlantik-Brücke i Tyskland. I den sidder alle chefredaktører fra de store medier, alle toppolitikere, Europas finanselite, NATO, CIA. De er der allesammen i samme klub, og der mødes de og aftaler, hvilke vinkler de skal sende ud næste uge. Jeg kan give et klassisk eksempel, – det har jeg også tit i mine foredrag, – at da-

gen efter G7-topmødet i 2015 i Tyskland, da havde ikke bare alle tyske aviser det samme billede af Angela Merkel og Obama på forsiden af deres aviser, øverst på forsiden, men det havde alle Vestens førende aviser, og det fortæller en journalist, en branchemand, at der er noget rivende galt med det her system. Det er så fjernt fra det, vi tror, det er, så vi kan slet ikke forestille os det. Jeg har sagt i mange år, og i dag begynder jeg at forstå, hvorfor jeg har sagt det, at man skulle hellere tage og læse Anders And, hvis man vil vide noget om samfundet, end at se fjernsyn. Det, de gør, det er en synd, og det er et hån mod alle de principper, som de har lovet os, at de vil håndhæve. Det er ikke muligt, at du på 50 uafhængige redaktioner træffer den samme beslutning den samme dag med det samme billede, den samme placering, den samme historie øverst på forsiden, og indholdet i den, det var i øvrigt en pressemeddelelse fra G7-landene om, at nu ville de til at gå over til bæredygtige energiformer. Vi er altså nået så langt, hvor... Altså, man siger i branchen, at når man laver forsiden, så bygger man den op fra bunden. Man lægger de første historier på i bunden, og så venter vi på Jesus. Så kigger vi os rundt i verden, og så tjekker vi lige, om Jesus, han er genopstået siden i går: For hvis han var det, så ville vi ubetinget have den historie øverst på forsiden. Så de minutter før deadline, hvor man venter på Jesus, i de minutter skal vi så tro på, at der har de her avisredaktioner uafhængigt af hinanden valgt som dagens hotteste nyhed at bringe en pressemeddelelse fra G7-landene. Så er al snak om journalistik ovre, og dermed har de sådan set diskvalificeret sig selv i min verden, fordi stort set siden, da har jeg overhovedet ikke læst de store medier. Jeg har ingen behov for at læse de store medier. Altså, hvis jeg vil vide noget om verden, så har jeg Lucky Luke og andre gode informative... Asterix er ganske god også, kan jeg anbefale. Men man skal slet ikke gøre sig den illusion længere, at nyhedsformid-

ling foregår via de store medier. Du spurgte, hvorfor, hvordan kan det være. Det ér, fordi de er blevet kapitaliseret. De er alle sammen afhængige af kapital, og hvem er kapitalen? Det er i dag globale finansinteresser. Det betyder, dem, der ejer hesten, bestemmer altså, hvor den rider hen, og problemet er, at hvis du starter som ung journalist, du kommer ind håbefuld, ung og idealistisk, du vil ændre verden, så starter du med at skrive nekrologer i et halvt år. Så bliver du rigtig god til at tale med mennesker, der er følelsesmæssigt op-hidsede osv., du får rutine, men du skæver sådan ind til de tunge drenge med slips og jakkesæt, der engang imellem går ind på chefredaktørens kontor, og du ved: "At det er der, jeg gerne vil hen", og så efter en 10-15 år, hvor du arbejder dig langsomt op i rækkerne, pludselig en dag får du lov til at interviewe en borgmester. Hvis det går godt, så får du lov til at blive ved; men på det tidspunkt, hvor du får chance for som journalist at indse, at der virkelig er noget galt med den her verden, vi lever i, da er løbet kørt. For da har du ifølge gennemsnittet, da har du både din første og din anden kone, og du har 2,3 børn, og du har villa, volvo og vovse. Du har det hele, og du har en kanonhøj løn, og du rejser verden rundt med verdensberømte mennesker. Nogle gange kan du endda komme så vidt, at du kommer til at trykke en præsident i hånden. Dét opbygger en identitet, et selv billede, en selvforståelse, som du også mister, hvis du træder udenfor. Så du mister ikke bare dig selv. Du mister formentlig din anseelse, med stor sandsynlighed din familie, du får økonomiske problemer, dine børn bliver drillet i skolen. Du får hele registret af shit, og derfor – hvis du så som 40-50-årig når til den erkendelse, så kan jeg godt forstå, at rigtig mange simpelthen af hensyn til deres familie, som jo er uskyldig i den her sag, vælger at sige: "Vi må lige vente og se". Men det er det, jeg siger, de her kolleger, de er der, og de venter bare på en mulighed på (for, red.)

igen at få lov til at udføre deres arbejde og den kommer."

AB: "Så de venter ikke på, at Jesus, han kommer?!"

TH: "Nej, de venter ikke på Jesus."

AB: "Men vi er sådan set inde på noget meget interessant her, nemlig det der med, at der er nogen, som har specielle interesser i medielandskabet, og nu også i det danske medielandskab. Har du nogen som helst fornemmelse... Nu har du nævnt nogle store spillere som CIA og andre internationale interesser; men hvem kan de interessere være i det danske mediebillede, som har interesse i at styre medielandskabet?"

TH: "Jamen, jeg begynder mere og mere at tro, at vi skal prøve at holde op med at tale i landegrænser. Fordi jeg begynder mere og mere... Altså, hvis du ser på verdenshistorien efter 2. verdenskrig, så er det et faktum, om man så vil det eller ej, at USA har haft massiv indflydelse på udviklingen i Vesteuropa siden 2. verdenskrig. Det ér et faktum, at efter 2. verdenskrig blev der grundlagt snevejs af store, store tænketanke, inden for kultur, inden for forskning, inden for undervisning og inden for medier, som jeg nævnte, og de tænketanke skal man huske på, de blev grundlagt under den kolde krig. Den kolde krig gik ud på, at vi var meget, meget bange for kommunisterne, allesammen. Så der blev intet grundlagt af sådan noget i den tid, uden at CIA var dybt engageret i det, og det er et historisk faktum. CIA kontrollerede alt det der, ligesom de kontrollerede de amerikanske medier dengang, og det véd man, at de gjorde, for det var deres pligt at kontrollere de amerikanske medier, for de skulle undgå, at der kom kommunistpropaganda ind. Det er en fuldstændig officiel del af verdenshistorien. Det, man kan spørge sig selv om, det er: Er de holdt op med det? Og svaret er nej, det er de ikke. Jeg kan citere Oskar Lafontaine, den tidligere tyske finansminister, i 2015 siger

han, at dét faktum, at CIA fortæller mange tyske journalister, hvad de skal skrive, burde være vidt og bredt bekendt. For mig var det nyt i 2015, da han sagde det, men vi skal tænke på... Altså, jeg er fra den gamle skole. Jeg blev journalist på Journalisthøjskolen, og det var sådan en slavisk uddannelse. Man skulle igennem en masse discipliner. I dag har vi... Altså, hvis du tager bare, hvad Pentagon og CIA og NSA og Secret Service og The White House har – og Stratfor, og de der tænketanke – har af journalister, de har, de beskæftiger ti tusinder af journalister, men de udgiver ingen aviser. Så man kan spørge, hvad laver de så? Det, de laver, kort fortalt, det er, de leverer tygget mad, som vi kalder det i branchen, til de store nyhedsbureauer. Reuters får gode, gennemarbejdede artikler fra det her massive netværk af journalister, der er ansat direkte under USA på en eller anden måde, og de fortæller selvfølgelig det amerikanske verdensbillede, og det er lige præcis... Altså, det er der i og for sig ikke noget galt ved, fordi alle magthavere vil til enhver tid og har til enhver tid forsøgt at overbevise befolkningen om: "At vi er de gode", og derfor er det, at vi, at jeg har levet i den illusion indtil 9/11, at vi har en fri presse for at sikre, at sådan noget ikke får lov til at finde sted. Men når så den her presse sadler om og er med i den her tyggede madmekanisme, og det ender ude ved middagsbordet hos fru Jensen som en beretning ude fra virkeligheden, så er vi fuldstændig stået af. Orwell havde ikke engang kunnet forestille sig det her. Eller også havde han. Det er der ikke nogen, der ved."

AB: "Man kan i hvert fald høre, at du brænder for at være journalist. Hvorfor blev du egentlig journalist?"

TH: "Det er godt nok også ved Gud et tilfælde, fordi jeg har startet så mange ting, som jeg ikke har gennemført. Jeg har haft over hundrede forskellige erhvervsarbejder som ung mand, inden jeg

tilfældigvis blev journalist. Jeg startede med at være fisker. Jeg var 15 år og havde min egen båd. Så fiskede jeg oppe fra stranden i Blokhuis, og jeg troede egentlig, det var det, jeg skulle, fordi det var rigtig rart. Så havde du kontanter i lommen, og man kunne gå direkte fra stranden og op på værtshuset og omsætte dem og så ud på havet igen næste dag, og så var det... Jeg har haft en hel masse erhvervsarbejde. Dengang var det sådan, at der var en regel om, at 10% af journalisterne, de nyuddannede journalister, de skulle have det, der hed erhvervs erfaring med et pænt ord. Alle de andre, de kom fra... Fra det, Niels Hausgaard kalder: "Det var de bogligt begavede", og på grund af, at der skulle være 10% erhvervs erfaring, dét er den eneste grund til, at jeg sidder her i dag som journalist. Det var, fordi jeg havde været tagdækker, keglererjer*, fisker, børnepasser og en lang række andre ting, som står i min officielle danske røde bog for journalister, eller hvad den hedder. Det var en fryd at skrive det. Fordi jeg havde lavet alle de her mærkelige ting, så kunne jeg blive godkendt som journalist, og det har jeg også leget mig igennem. Det er det eneste, jeg kan gøre, men hvorfor har jeg gjort det? Det er, fordi jeg er imod magtmisbrug, og det er dét, man kan som journalist, det kan man gøre noget ved. Og det er egentlig... Altså, jeg vil gerne hjælpe folk. Det er meget simpelt. Det er meget simpelt. Jeg har fundet det, der for mig er 100% sikkert det, jeg skal gøre. Nogle bliver politikere, nogle bliver præster. Jeg ér så heldig, jeg har ramt det, jeg skal gøre, og det er det, jeg er her for."

AB: "Og så har du måske allerede svaret på mit næste spørgsmål. Hvorfor du så har startet Free21, men kan du prøve at uddybe det lidt mere?"

TH: "Jamen, det er jo... Jeg havde i mange år... Ja, det kan jeg godt, fordi ingenting er nærmest min skyld. Det er sådan, at jeg har

været chefredaktør for forskellige tidsskrifter, og jeg har udgivet fagblade og hundredevis af firmaprofiler og sådan noget på papir. Jeg er avismand, og derfor lærte jeg meget tidligt en masse om pdf-formatet. Derfor har jeg i mange, mange år som journalist brugt min viden. Jeg er jo oprindeligt... Jeg startede som typograf. Det gjorde jeg heller ikke færdigt. Det var også kun tre måneder. Så jeg har en ballast, der gør, at jeg kan ene mand lave en avis. Så jeg har en teknisk viden om, hvordan kan du lave en avis, og det har jeg levet af og tjent gode penge på. Jeg har lavet PR for mange af de allerstørste danske firmaer med den her teknologi, og det var jeg godt i gang med 11. september, 2001. Jeg tjente rigtig mange penge. Som Niels Hausgaard siger: "Jeg var endda god til at tjene penge", og det var jeg, fordi det er et godt koncept, når én mand kan levere det, som normalt 3-4 mennesker ellers skulle levere. Så kom 9/11, og jeg begyndte at interessere mig for det, og det gik mere og mere op for mig, at det var mere og mere vigtigt for mig. Jeg begyndte så på min firmaprofil-hjemmeside at skrive om 9/11, og det var der jo mange store firmaer, der var utilfredse med. Så mine kunder udeblev. Jeg fik mere og mere tid til overs. Jeg blev blacklistet. Jeg skrev en bog. Til sidst havde jeg al mulig tid i hele verden. Jeg sad oppe i en skov og havde ingen penge og ingen telefon og ingenting. Så jeg kunne så gå rundt og tænke over livet, og det gjorde jeg. Jeg satte mig ind i 9/11, selvfølgelig havde jeg telefon og internet og sådan noget indimellem, jeg satte mig ind i tingene; for jeg havde ikke andet at lave, og da jeg så fik mulighed for via et interview med en tysk tv-kanal at bringe den her teknologi til Tyskland, den her måde at lave aviser på, altså bruge pdf-dokumentet som grundlag, – det er en lang teknisk tanke, men det vi gør, er der altså ingen, der gør. Jeg har vendt op og ned på nogle produktionsgange, og det giver en ekstremt effektiv arbejdsgang, fordi vi kan i dag... Vi er 30 men-

nesker i den centrale organisation, Free21, og vi kan i dag producere et 52 sideres magasin hver anden måned i og for sig uden det store problem. Det er en maskine, der er sat i gang, og den kører. Så jeg ved ikke, hvorfor jeg har gjort det her. Jeg ved heller ikke, hvor det ender. Jeg gør hver dag, hvad jeg kan, og det er enormt sjovt."

AB: "Det er også et godt svar. Hvis vi skulle tale lidt om konspirationsteori, så kan man sige, at det jo er et begreb, som rigtig mange slynger om sig med. "Ahh, det er bare en konspirationsteori", men i virkeligheden er jeg ikke helt sikker på, at folk forstår, hvad konspiration betyder..."

TH: "Nej."

AB: "... og det betyder jo at handle i samme ånd med. Hvis du skulle definere det her med konspirationsteori, er der så noget om det? Er der nogen, som har rottet sig sammen?"

TH: "Ja, helt sikkert, helt sikkert er der det. Det har der altid været. Det går jo langt tilbage i historien. Men for at forstå det kan man bare se på forløbet omkring Kennedy. Kennedy står frem i april 1961 og holder sin berømte tale, hvor han advarer mod de her "secret societies", den kan enhver finde på nettet, i den tale siger Kennedy, og det er det, vi glemmer, i den tale siger Kennedy: "Jeg vil gerne advare verdens befolkninger mod en sammensværgelse", altså mod en konspiration. Han siger, han bruger ordet "there is a conspiracy". Altså, præsidenten, den siddende præsident i USA fortæller os, at der er en konspiration imod demokratiet, imod menneskeheden. Han blev så skudt et par år senere, og fire år efter hans død der var der så mange kritiske bøger, så mange kritiske artikler, som alle sammen hver for sig beviste, at nej, Lee Harvey Oswald var ikke alene om det her. Det var formentlig slet ikke ham. Der var flere skytter. Alt sammen hvad vi i dag mere eller mindre ved på grund af, at der til

stadighed er udkommet nærmest en hel tsunami af bøger. Det problem, man havde der i de år efter, det var, at som CIA beskriver i et dokument, der nu er offentliggjort, og vidt og bredt offentliggjort endda, i det dokument konstaterer CIA, at den tiltagende interesse omkring Kennedy-mordet er ved at være et problem for dem, og de skriver her, at "alle de her forfattere, der beviser eller påstår, at Lee Harvey Oswald var ansat af os", altså af CIA; "dem skal vi have gjort noget ved". Og i det her strategi-dokument, der beslutter man så, at "fra nu af vil vi behæfte enhver, der bruger, der beskæftiger sig med det her, som "conspiracy theorist"". Altså, vi tager lige rækkefølgen igen: Den amerikanske præsident advarer mod en konspiration. Dem, der så følger den her konspiration, bliver fire år efter af CIA stemplet som "conspiracy theorists". Og det er derfra, udtrykket stammer, og det er det, vi så på dansk har fået oversat til "konspirationsteoretikere". Og det er på en eller anden måde blevet brændemærket, som du kan sætte på enhver, der har en fornuftig indvending. Altså, selv dybt seriøse videnskabsmænd som Niels Harrit har jo måttet undergå den enorme, enorme fornedrelse, det må være, når man som videnskabsmand holder sig til fakta og så bliver hånet af hele det videnskabelige samfund. Han og jeg kender gudskelov hinanden i dag, og vi har rigtig meget tilfælles. Fordi vi er jo bare eksempler på, at Danmark er et meget, meget lille land. Det var en stor befrielse for mig at komme ud... Komme til Tyskland og få kontakter rundt omkring i Europa, fordi der er rigtig mange journalister, og der er rigtig mange videnskabsfolk, der siger det samme, som henholdsvis jeg og Niels Harrit gør. Det er bare ikke noget, vi får at vide herhjemme i Danmark; for hvem skulle oversætte det, de siger, til dansk? Det er så det, vi kommer til at gøre i Free21 Danmark, kan jeg hilse og sige."

AB: "Tommy, jeg kunne godt tænke mig at høre dig, hvad du me-

ner om Al Gore's præsentation af CO2-niveauet og klimaforandringerne. Har han ret i, hvad han siger?"

TH: "Den kom lige fra... Der skød du fra hoften... Ved du hvad? Det ved jeg ikke, om han har, men jeg vil tillade mig at betvivle stort set ethvert politisk relateret emne, som vi diskuterer, som bliver bragt til os af de samme store medier, som, vi bevisligt véd, ikke fortæller sandheden i andre sammenhænge. Jeg er født og opvokset i Blokhus, og jeg kommer fra en bondekultur. Min farfar ville ganske enkelt ikke lade nogen mennesker lyve for sig to gange, og vi sidder her, og verdenssamfundet bliver løjet for gang på gang på gang af nogle politikere, som igen, som jeg tidligere sagde, som man ikke kan forvente andet af, fordi det er grundlæggende en risiko blandt politikere, at de har andre interesser, end de fortæller, men de store medier, som netop har opgaven at sørge for, at tingene bliver reguleret, de lyver på de her områder. Så jeg tror, man skal have en meget, meget sund skepsis over for alle udtalelser, som straks efter bliver omsat til politiske initiativer i den vestlige verden. Lynhurtigt skal vi alle sammen have ekstra katalysatorer, og vi skal have nye CO2-afgifter, og vi skal have... Hele apparatet kommer i sving ganske kort tid efter, at nogen kommer med sådan en opsigtsvækkende udtalelse. Og det er lidt det samme som med hele scenariet 9/11. Det er jo ikke nogen planer, der opstår fra den ene dag til den anden. Det er jo ikke, fordi Al Gore pludselig kommer ud med en sønderlemmende rapport, at vi nu gør noget. Det er jo planlagt længe, længe, længe forinden; men til hele den der diskussion hører noget, som vi også bliver uinformeret om i de store medier, nemlig at verdens flåde, verdens handelsflåde, de skibe, der giver os alle vore produkter, al vores velfærd, der har vi ca. 40.000 på verdensplan. De 15 største af de 40.000 forurenere lige så meget – CO2-forurening – som alle verdens biler tilsammen, helt

præcist 734 millioner biler. Alt-så, vi har 15 store krydstogtski-be på den ene side, og vi har 734 millioner biler på den anden side, og hvad fokuserer politikerne på, når de skal løse vores miljøpro-blemer? Hvad ville være mere op-lagt end at sige: "Nu stopper vi de 15 i første omgang, og så er vi så-dan set af med dét problem, og så kan vi vente med at sætte dem i drift, indtil vi finder en miljømæs-sigt bæredygtig måde at løse pro-blemet på". Det er det, der gør alle de her store politiske initiativer så fuldstændigt forlorne. Det er varm luft, fordi det handler jo kun om, at vi som forbrugere bliver pålagt flere og flere begrænsninger, flere og flere fordyrende elementer for at løse et problem, som de kunne løse med en simpel beslutning."

AB: "Så det, jeg hører dig sige, det er, at i virkeligheden så handler det ikke om at løse et miljømæs-sigt problem, som jo er den måde, man præsenterer tematikken på, men det handler i virkeligheden om at stikke os andre en regning. Er det det, jeg hører dig sige?"

TH: "Det er jo den meget folkelige udgave. Ja, det... Men jeg ved det ikke, for jeg har ikke været dybt inde i de her sager. Jeg kender desværre heller ikke nogen kolleger, der har det; for der har vi igen den samme mekanisme. De globale nyheder, de globale ten-denser, det er styret information, det er ukritisk videregivet infor-mation. Så jeg betvivler det. Men gudskelov, jeg ser slet ikke nyhe-der mere; så jeg ved slet ikke, at han er kommet med en ny udtalelse. Jeg udtaler mig fuldstændig på bar bund, alene baseret på, at jeg har ikke tiltro til nogen, der lyver for mig. Hvis nogen i skolen løj for mig mere end to - tre gange, så ville jeg jo ikke tro på dem næ-ste gang. Alligevel har vi den her helt ukritiske holdning. Du spurg-te før, hvorfor jeg var blevet jour-nalist. Fordi jeg vil gerne undgå, at folk bliver løjet for. Så jeg har dyb skepsis over for alt. En god ven siger til mig, at hvis du ser en politisk udtalelse i de store medi-er, så prøv at gå ud fra det mod-

satte. Så er du formentlig et eller andet sted i nærheden af sandhe-den. Det er propaganda på så højt et niveau, at Goebbels ville virke-lig være stolt."

AB: "Lad os nu tage den traditi-onelle sendeflade inden for vo-res medier. Så hører jeg dig lidt sige, at der er noget galt med cup-cakes og X-faktor, og at man kan sidde stenet i sin sofa og slet ikke forholde sig til, hvad der foregår ude i den virkelige verden. Er det ikke okay?"

TH: "Jo. Det er lige præcis okay... Det er i princippet det, der er me-ningen med en fri presse. Det er meningen, at enhver... Hvis man har lyst til at sidde på sofaen og fordybe sig i X-faktor, så skal man kunne gøre det og med god sam-vittighed, fordi man har overladt opgaven at styre det her samfund til nogle andre. Det er det repræ-sentative parlamentariske demo-kрати, vi har. Men det bygger på, at en bestanddel... Fundamentet i det er, at der er en fri presse, der beretter om det her, sådan så folk kan blive liggende på sofaen og se X-faktor. Men hvis vi er der, hvor pressen ikke gør det, og en tre-kvart nation ligger og ser X-fak-tor, så er vi for enden af sådan en fødekæde, der... Ja, som ender med en totalt fordummet, fuld-stændig ignorant befolkning som helhed. Det er ikke nogen værdi-ladet... Det er ikke nogen bedøm-melse overhovedet af den danske befolkning, men hvis du har et lille land med et lille sprogområde, hvor nogle ganske få medier for-tæller dig den ene løgn efter den anden efter den tredje og undlader adskillige vigtige informationer, så kan det lille land ikke på no-get oplyst grundlag træffe beslut-ninger. Men det her lille land, vi sidder i... Nu har jeg hørt gentag-ne statsministre i de senere år for-tælle, hvordan Danmark pludselig har internationale forpligtelser, vi skal leve op til. Danmark har en forpligtelse til at skabe demokra-ti overalt i verden. Jeg ved ikke, hvor vi har fået den fra. Ingen har spurgt mig. Det er, som om det ene øjeblik der har vi militær og

hele det her apparat til at forsvare os, hvis vi bliver angrebet. Nu har vi pludselig en international for-pligtelse. Vi er... Altså, det er den der: "Hør, hvor vi gungrer", ikke også? Når den internationalt be-rømte komiker, Anders Fogh Ras-mussen, han kan stå og sige, at vi er bag, vi står bag USA... Må jeg lige minde om, at Anders Fogh Rasmussen var i USA og tilken-degav sin støtte til Irak-krigen i maj 2002, og i juli 2002 kom The Downing Street Memo, da blev det skrevet, hvor engelske em-bedsmand, de fortæller chokeret, hvordan amerikanske em-bedsmand i øjeblikket fabrikker falsk bevismateriale, som de vil bruge som grundlag for at gå i krig. Så den kære Anders Fogh Rasmussen kan ikke være uvidende, og som Colin Powell i dag si-ger: "Det var en fejl. Jeg troede på CIA." Det er ikke rigtigt. Det passer ikke. Fordi de vidste alle-rede siden starten af 2002, at de ville angribe Irak, og at man la-vede falske bevismaterialer. Den skal man altså lige lade stå et øje-blik, fordi vores statsminister står og fortæller os, at Saddam Hus-seins raketter kan ramme os inden for 45 minutter, på et tidspunkt, hvor han véd... véd med sikker-hed, at de her efterretninger, de er lavet til formålet. Den mand har i min verden ingen betydning mere. Han eksisterer ikke!"

AB: "Helt enig. Jeg kunne godt tænke mig, at du prøvede at uddy-be en lille smule omkring Free21, dit bladhus. Hvordan er det, I specifikt adskiller jer fra et tra-ditionelt bladhus?"

TH: "Jamen, det er, fordi vi gør det, at vi tager hver enkelt artikel, og den laver vi et færdigt layout på, før vi offentliggør den. Vi layouter alle artikler, sådan så de passer til et A4-format, og det betyder, at så kan folk hjemme hos dem selv printe artikler ud fra Free21, og de står som i et tidsskrift med bil-ledtekster og billeder og kildean-givelser, hvilket er meget vigtigt. Vi putter i de allerfleste tilfælde kilderne ind, sådan så folk selv kan gå på nettet og tjekke det el-

ler købe de bøger, vi henviser til. Men grundidéen er, at vi opfinder kun den dybe tallerken én gang, dvs. vi layouter hver eneste artikel færdig, så offentliggør vi den, og i morgen offentliggør vi en ny osv. osv. Det betyder, der opstår sådan et bibliotek af pdf-dokumenter. Når vi så hver anden måned skal udgive et blad, så går vi i praksis bare ind i vores allerede udgivne lager af artikler siden sidste ud-givelse, og så vælger vi ud, tjek, tjek, den, den, den, og vupti har du i og for sig et blad. Jeg ved ikke hvordan eller hvorfra... Altså sådan har jeg altid, sådan har jeg i mange, mange år produceret alt mit PR-arbejde af tusinde grun-de, fordi det giver mening, og nu gør vi det sådan på den her måde. Det indebærer nogle åbenlyse be-sparselser, fordi du skal kun lave layoutet én gang. Det vil sige, alle andre tidsskrifter, som jeg ken-der til, der laver man artiklerne til tidsskriftet, og det er et hulens arbej-de. Du skal have en hel masse medarbejdere involveret. Hvis du ligesom organiserer det sådan, så du kun rører ved tingene én gang, så er det klart, så opstår den her situation, og nu har vi som sagt mere end 150 journalister, hvis arbejder vi offentliggør på den her måde, og det hele kører via en al-mennyttig forening, jeg har stif-tet i Tyskland, og der sidder folk; - vi har researcher-grupper, vi har oversætter-grupper, vi har korrek-turlæsere. Vi har alt, hvad der skal til for at lave en avis: Det har vi på nettet. Det kører. Det er be-vist. Det kører helt uden mig. Jeg logger ind en gang om dagen og tjekker. Jeg skriver ledere til hvert magasin, jeg holder foredrag og giver interviews osv., men de her 30 mennesker er allerede i gang, og de er alle sammen frivillige, og det er også meget vigtigt. Jeg kalder dem mine medarbejdere, og det er det også, men jeg betaler dem ikke. Dvs. jeg har et engage-ment fra de her mennesker. Nogle af dem gør det på grund af deres børn, nogle af dem gør det, for-di det giver deres liv mening. Jeg har et engagement, som du ikke nogensinde kan købe med penge. Så vi har et nærmest uangribeligt

publiceringssystem i dag, som kører på tysk. Og derfor er det klart, når du så tager hele det koncept og ligesom siger: "Okay, der er andre sprog, der er andre lande i verden, men mekanismerne bevarer vi." Så er det i og for sig meget nemt at lave et dansk magasin eller et fransk magasin eller et russisk magasin. Vi kommer til i de næste måneder at udgive et magasin på russisk, parallelt med det danske magasin, og det kan lyde som en stor, stor mundfuld, men det er det i og for sig ikke. Det er kun et spørgsmål om, at vi får oversat tilstrækkeligt meget af det materiale, vi allerede én gang har produceret. Det betyder, vi tager ikke nogen originalartikler ind på russisk. Og det gør vi ikke, fordi jeg kan ikke forstå, hvad der står, men når nu vi har uafhængige oversættere, og den ene oversætter oversætter så til russisk en artikel fra tysk, det sender vi videre til en kontrol ved den næste oversætter, og hvis ellers der er konsensus, så går jeg ud fra, at de har gjort deres arbejde, og så kan vi pludselig gøre det. Så vi bruger tysk som produktionssprog, og ud fra det breder vi os ud til andre lande. Vi udkommer i dag på seks forskellige sprog med enkeltartikler. Magasinet kommer kun på tysk i dag, men det er som sagt på vej på russisk og på dansk også."

AB: "Men I må have en eller anden præmis for jeres journalistik, fordi det er klart, at hvis man har nogle journalistiske værdier, som man gerne vil leve op til, så må man også have nogle præmisser for sin journalistik."

TH: "Jamen, de er opfundet, og dem har jeg heller ikke opfundet. Det er meget, meget nemt. Jeg kan give et eksempel. Da jeg var ung journalist, praktikant faktisk, da landede jeg på Bornholm og skulle... Af uransagelige grunde kom jeg til at være den journalist, der skulle dække øens første mord i mange, mange år. Og det var en drabelig begivenhed. En gammel dame var blevet stukket ned med en kniv, og det var lørdag, og jeg var rundt på hele øen, og jeg

snakkede med politi og redningsfolk, og det var ét stort virvar, og jeg var så fyldt med informationer i mit hoved, og jeg var ung, og jeg kunne slet ikke overskue det mere. Jeg skulle så, praktikanten dér, skulle så levere teksten til den eneste ekstrapag, Bornholmeren nogen sinde har lavet i sin historie, og rundt omkring mig stod alle de der voksne kolleger, der også var mødt ind på redaktionen, fordi der var mord, men jeg sad på historien, så det var min. Og lige før deadline da var jeg i fuldstændig panik. Jeg anede virkelig ikke, hvad jeg skulle gøre. Så gik jeg ind til min redaktør, Niels Lindén, – jeg er sikker på, at han... Det kunne være, at han findes endnu, – og forelagde hvad... Han kunne godt se, at den unge mand her, han var forvirret, og jeg sagde: "Jeg aner ikke, hvad jeg skal skrive". Så kiggede han på mig ligeså roligt, og så sagde han: "Skriv det, du ved." I et glimt da gik det simpelthen op for mig: "Jamen, det er det, man skal. Skriv det, du ved." Ikke mere, ikke mindre. Og han uddybede det ikke nærmere. Jeg gik til skrivemaskinen, som vi havde dengang, og ud af mig kom teksten direkte. Hvad det handlede om, hvad der var sket, fuldstændigt koncentrat, fordi det var det, jeg vidste. Det er selvfølgelig omgivet af en hel masse ting. Så hører man lidt, og man... Men det er journalistik, det er "skriv det, du ved", og som chefredaktør, så sørger man for, at de mennesker, man tillader plads i spalterne, at de skriver det, de ved. Og det er den opgave, de store chefredaktører netop åbenlyst ikke udfylder."

AB: "Du har måske svaret lidt på det, men jeg kunne egentlig godt tænke mig lige at spørge dig igen om, hvad er det, der driver dig til at påtage dig de her store opgaver?"

TH: "Det er slet ikke nogen stor opgave. Det er tværtimod... Jeg er så heldig at have et fag, hvor jeg har uendelig meget arbejde. Altså jeg har gode ting at lave hver eneste dag. Det er selvfølgelig lidt... Jeg ved godt, hvorfor du spørger.

Jeg har jo aldrig forestillet mig, at jeg skulle gå op imod noget stort system. Jeg har aldrig forestillet mig, at jeg skulle være den eneste journalist i Danmark, der tør sige "9/11" og muligheden for "inside job" i samme sætning. Jeg kunne ikke forestille mig, at vores forskerverden er så lukket. Altså, alt det der kunne jeg ikke forestille mig, men der er jo ligesom ingen vej tilbage. Altså når du... Hvis du først åbner en spand, og du ved, hvad jeg... Jeg behøver ikke gå nærmere ind i det, vel? Det kan jo ikke nytte noget at... Så skulle jeg jo sige: "Nej, så begynder jeg at samle frimærker i stedet for." Men hvis jeg vil kalde mig journalist... Niels Harrit har sagt det. Det er så på en anden måde: "Modet til at se det, du ser..." Altså, så enkelt er det. Så længe, jeg kalder mig journalist, så vil jeg kæmpe for at have modet til at se det, jeg ser, og beskrive det, jeg ser. Om det så er rigtigt eller ej, det kan Vorherre og læsere og alle mulige andre afgøre. Det er slet ikke min sag. Det er slet ikke pointen i det. Pointen er, at der burde være hundredevis, tusindevis af helt uafhængige journalister, der hver især beretter om det, de ser, og så kan man ud fra den mangfoldighed få en idé om, hvor verden går henad. Så der er absolut ingen vej tilbage. Det er mange, mange, mange år siden. Men vejen frem, den er én stor fornøjelse, fordi jeg gør kun det, jeg har lært, og det virker, og folk har brug for det. Det kan ikke være bedre."

AB: "Hvis du skulle sammenligne de to platforme, den traditionelle medieindustri og så den alternative medieindustri med dit eget bladhus som eksempel, hvad vil du så sige, den største forskel er på de to platforme?"

TH: "Jamen, jeg vil helst, jeg vil allerallerhelst se vores lille konstruktion som et eget univers. Jeg vil helst ikke puttes ind i nogle båse. Virkeligheden er den, at selv rigtig mange alternative medier er bygget op omkring en klassisk kapitalistisk model, en klassisk kapitalistisk tankegang,

og når du ér det, så er du afhængig af kapital. Kapital kan i dag genereres af magtsystemet rent elektronisk ud af den blå luft; så vi ved, at enorme summer kan bringes i omløb for at nå et bestemt mål. Dvs. alle varianter af indgriben er mulig, hvis du er afhængig af kapital. Så hvis du har et fint kontor, et stort bladhus, en organisation, hvor folk skal have løn, du har et distributionsapparat, du skal sørge for at sende blade ud og tage blade tilbage og alting, så er du pludselig inde i en verden, hvor du er så afhængig af det etablerede system, at muligheden/risikoen er der for, at du bliver styret. Og det er i hvert fald et faktum med mange alternative medier. Det er også et selverkendt problem blandt mange alternative medier, at netop fordi de har en traditionel opbygning, så er de i sidste ende afhængige af deres bank, og deres bank kan sende så mange signaler og tommelfingre op og tommelfingre ned. Jeg har konkrete, flere eksempler på journalister i Tyskland, hvor banken pludselig af uransagelige årsager lukker deres konto. Hele det der system, det har man hørt om. Vi har en helt anden struktur, og det er vigtigt. Jeg elsker den her dybe ironi i det her system, fordi jeg er fuldstændig pengeløs og har været det i årevis. Jeg kan lidt grine ad, at vi skal ud i det der kontantløse samfund. Det er min verden. Nej, spøg til side. Jeg har ikke noget at miste. Jeg har ikke noget økonomisk at miste. Jeg er en fri mand. Jeg bevæger mig rundt i Europa. Jeg bor, hvor jeg vil. Jeg er, hvor jeg vil. Jeg opholder mig, hvor jeg vil. Jeg meddeler det ikke til nogen myndigheder. De kan komme og besøge mig, hvis de vil. Jeg opfatter mig selv som et frit menneske på den her planet. Og jeg har fundet på en måde, hvordan jeg i det her univers kan gøre det, jeg gerne vil, og derfor vil jeg ikke ind... Altså, vi er bygget så centralt op, at skulle jeg nu forsvinde i morgen, hvis jeg kører galt, whatever, så vil bladet udkomme igen næste gang. Der kommer nye artik-

ler på i overmorgen, og det gør der, fordi det er så decentralt opbygget, og jeg har næsten ikke noget at gøre med det mere. Det er derfor, vi nu er klar til at sige: "Godt, nu går vi ud i andre lande med det her, og det virker faktisk." Så der er ingen... Altså, det er ligesom, når først vi ruller ud med det her, så kan det ikke stoppes; det er for sent. Og det er meget vigtigt at sige også, at vi er jo de eneste, der konsekvent tager digital information og laver analog. Vi er de eneste, der... Fordi problemet er, at alle de her artikler, som vi offentliggør, det er nogen, der ligger på hjemmesider hos journalister, der tidligere har været ved de store medier, men som har sagt op, fordi der kan man ikke længere arbejde som journalist. Og sådan nogle hjemmesider de kan slettes, og de kan censureres, og de kan alt muligt, og først og fremmest: Du når ikke ud i befolkningen med en hjemmeside. Det kan godt være, vi tror, vi er kulturelt så langt, men det er vi ikke. Det, der sker rent psykologisk, når du sidder med et stykke papir i din hånd, det er der skrevet tykke, tykke bøger om, og det skal jeg ikke underholde folk med her; men derfor... Når vi har udgivet et magasin, så er 15-20 artikler fordelt på 52 sider gemt og sikret i 25.000 eksemplarer, som ligger rundt omkring i Tyskland, og vi har i dag næsten en halv million eksemplarer af udgaver af vores blad, som rent faktisk ligger hjemme hos folk i deres huse. Så hvis vi mister internettet, og hvis en kanal bliver lukket, eller hvad ved jeg, så er det i vores univers fuldstændig ligegyldigt. Vi har sådan en filosofi: Vi skriver verdenshistorien en gang mere, vi starter simpelthen forfra, og så tager vi det skridt for skridt. På et eller andet tidspunkt bliver den bredde af artikler så stor, at folk i almindelighed vil nå til præcis den samme konklusion som mig og mange, mange, mange andre. Vi ved godt, hvor problemet ligger nu om dage. Vi ved også godt, hvordan det skal løses. Det kræver noget politisk mod og et

systemskifte, og begge dele er lige om hjørnet."

AB: "Det er vi enige i. Nu har jeg personligt arbejdet i mediebranchen også i nogle år, godt nok fra en lidt anden vinkel end dig, som producer i en reklamefilmbranche, og for mig at se, når jeg kigger ud over medielandskabet, så synes jeg, at det, jeg møder i TV-avisen, det ligner mere og mere de reklamefilm, jeg lavede for ti år siden. Altså, er vi ude i et scenarie, hvor det, som, vi tror, er nyheder, i virkeligheden er propaganda? For det er bare min følelse af det?"

TH: "Det behøver du ikke engang have teorier om: For det kan man med en meget nem analyse slå fast, at det er tilfældet. Du skal tænke på... I mange generationer er vores nyhedsformidling foregået via papir, via aviser. Og den formidling, det er en formidling, hvor du har en rolig rytme, blade udkommer normalt, – dengang jeg var ung to gange om dagen, – men en gang om dagen alt andet lige i en meget rolig rytme. Du har først og fremmest hos læseren en frivillighed i det... Det er læseren, der frivilligt beslutter sig. Nu læser jeg, nu kigger jeg på fuglene, nu læser jeg igen. Det er noget, du som læser selv beslutter. Sådan er vi vokset op. Sådan er vores verdensbillede egentlig dannet. Og det samme gælder bøger. Den proces, hvor du tilegner dig viden via det skrevne, det er en proces, du selv mentalt kontrollerer. Enhver elektronisk formidling er en indtrængen i din personlighed, i din privatsfære, og det véd mediefolk, og det er blandt andet det, som hele Hollywood bygger på viden om. Hvilke billeder kan vi skabe inde i folks hjerner, og hvilke reaktioner afstedkommer det. Nu er vi så nået til en situation, hvis vi spoler lidt frem, hvor en moderne journalist i et TV-studie, han er... For det første er han altid korrekt klædt, hans frisure er også politisk korrekt, belysning og al mulig tek-

nik er i orden. Han ved præcis fra hvilken side, han tager sig bedst ud. Der må tilskueren altså hjælpe mig; for jeg aner ikke noget om det, men jeg siger det for at få folk til at forstå, at TV-journalistik, – nu skal jeg gerne provokere mine tidligere kolleger, – har i praksis intet med journalistik at gøre. Det er underholdning. Fordi der kommer så mange elementer ind i det. Hvordan ser jeg ud, hvordan bringer jeg det her ud til folk, hvilke visuelle effekter kan vi få ind, hvilke grafer skal vi sætte ind på? Det er et show, og det er præcis med de samme mekanismer, man leverer ethvert andet show eller enhver anden reklamefilm. Så pludselig bruger vi en hel masse effekter, som vi stopper ned i folks hals sammen med det, vi kalder faktiske informationer, og det er at blande vand og olie. Så jeg har flere kolleger fra avisbranchen, der siger, at journalistik var aldrig ment til at skulle formidles elektronisk. Det var aldrig tanken, fordi... Jamen, der sker så mange ting... Du skal tænke på, at når du læser noget... Altså, vi gør os virkelig umage, jeg er typograf, og jeg kender hele det her. Det er derfor, man laver aviser, som man gjorde det i gamle dage. Spaltebredden er ikke tilfældig. Vi har ingen fejl. Det er målet. Vi har ingen stavfejl, vi har ingen skillefejl, vi har... Altså, selv den mindste bindestreg er korrekt og gennemprøvet og tjekket. Det er ikke, fordi vi har sådan en eller anden... Vi er hovmodige, at vi vil være uden fejl. Det er simpelthen rent koldt og kynisk. Det, der sker, når øjet registrerer en fejl, en stavfejl, også for den, der ikke er god til at stave, det er, at din underbevidsthed fortæller dig: "Av, der er noget galt." Og du læser videre, og din bevidsthed siger: "Nåh ja, altså, vi ved godt, hvad der skal stå, så de mener nok sådan og sådan." Men gang på gang, hvor du støder på en fejl, så opbygger din underbevidsthed en afstandtagen fra teksten, og en del af din energi er dermed optaget med fejlkontrol, hvor den egentlig skul-

le være optaget af informations... Så når du så gør tingene, som de skal gøres, så sker der nemlig det, som vi har oplevet i Tyskland, – jeg ved, at jeg ikke kan bevise, at det er årsagen, – men vi har ikke mødt nogen kritik fra nogen steder. Vi bliver ikke kaldt nazister eller venstreorienterede eller højreorienterede eller noget som helst andet. Der er ingen, der jagter os, og det er ikke, fordi vi ikke er kendt. Jeg bliver trods alt ringet op af selv de store, tyske medier og bliver spurgt om kommentarer til aktuelle begivenheder og sådan noget. Så vi er på banen, men ikke desto mindre; der er intet at komme efter. Og det igen, det er nogle gamle dyder, vi i og for sig bare genintroducerer. Nu er de her mekanismer så tilgængelige, og du kan sætte dem i funktion over for millioner af mennesker, fordi du kan printe ud selv fra nettet. Man kan sige, at vi har millioner af udsalgssteder fra vores gratis avis, nemlig folks egen printer."

AB: "Altså, nu sidder jeg lidt med følelsen af, at du jo har taletid her, og hvis du skulle give et bud til dine gamle journalister, som jo er faldet i søvn eller har lukket for deres bevidsthed eller samvittighed og bare sidder og venter på, at pensionen ruller ind på et tidspunkt. Hvis du nu skulle prøve at vække dem og sige: "Så er ordet sådan set dit..." Hvad vil du sige til dine gamle kolleger? Nu har du muligheden." "Kære kollega. Det er godt nok længe siden, vi har været i dialog, og det glæder mig, at I kigger med. Jeg skal ikke lave om på jeres verden, så jeg vil kun opfordre jer til at tegne et abonnement på den danske udgave af Free21-magasinet, og det kan I gøre fra midten af oktober. Så kunne det være rigtigt hyggeligt at høre fra nogle af jer. Hvordan har I egentlig haft det siden 9/11?"

AB: "Et sidste spørgsmål, og det er egentlig sådan lidt min afrunding. Det er... Hvis du kigger ud i fremtiden... Nu ved jeg godt, der er ingen af os, der har en krystal-

kugle... Hvordan ser fremtiden ud, tror du, for Danmark?"

TH: "Jamen, ikke bare Danmark. Fremtiden, den er lige om hjørnet, og fremtiden, den er, at vi kommer ud af det her dollar-dominerede pengesystem, som ligger som en dyne og kvæler al udvikling på hele planeten. Den dollar kollapser om ganske kort tid, og det ved man. Det kan man videnskabeligt bevise, at det gør den. Man ved ikke, hvornår det sker. Og når det sker, så starter fagre nye verden, fordi det er der, hele problemet ligger. Dollaren er siden 2. verdenskrig blevet... Det er i dag 50% af pengemængden i alle vestlige lande. Altså, dvs. halvdelen er dollar, og dollar er papirpenge, trykt uden, uden... Altså, hæmningsløst af den amerikanske centralbank. Man mener, at de har trykt 4.500... De har øget deres pengemængde 4.500 gange siden 2. verdenskrig. Presset mod den amerikanske dollar blev så enormt stort i 60'erne, at de måtte ligefrem bede om garantier, at folk, de ville ikke kræve guld for deres dollar. Det er åbenlyst. De har lavet et kæmpestort svindelnummer, og det svindelnummer, det er det, der er problemet. De her befængte penge, det er dem, der muliggør, at vores nuværende korrupte politikere i de vestlige lande, de lever under det samme system. Så de sidder og kan bevilge sig selv og hinanden, hvilket de gør, punkt 1: enorme, uanstændige økonomiske forhold for sig selv, uanstændige økonomiske beslutninger, hvor man bevilger penge ud af den blå luft til at købe kampfly og jagere, altså hele krigsindustrien, hvor der samtidig ikke er penge til social- og ældreomsorg. Altså, det er så umoralsk, og det her system er kun muligt, fordi vi har sådan en "kejserens nye klæder"-effekt. Ingen vil stille spørgsmålstegn ved dollaren, ingen vil betvivle den her pengeseddel; men den er mindre værd end toiletpapir. Også rent etisk og rent symbolsk er der meget mere etik i en rulle toiletpapir, end der er i en

amerikansk dollar. I det øjeblik, vi kommer ud af det greb, så vil en ny verden opstå, hvor en hel masse embedsmænd og kunstigt ansatte vil få et problem med, hvad de egentlig skal give sig til at lave. Der taler jeg bl.a. om hele EU-monstret, hvor ti tusinder, hvis ikke hundrede tusinder af unyttige, uproduktive mennesker sidder og lever af penge, der bliver lavet ud af den blå luft. Det er så absurd, og den her tid vil... Altså, i historiebøgerne... Det bliver tiden, hvor vi spillede maddor. Det er det, vi har gjort, og vi kommer tilbage til forskellige valutasystemer, forskellige pengesystemer, som bygger på noget reelt, sølv eller guld eller you name it. Det er dét, der er hele problemet. Altså pengemængden, hvis den ikke bygger på... Hvis den ikke er statisk, så er det et tag-selv-bord for dem, der har ret til at lave pengene. Jeg har jo i mange år sagt, at hvis en bank giver mig 10.000 i kredit, hvorfor kan jeg så ikke bare betale dem tilbage med en e-mail, hvor jeg skriver 10.000; men det er den verden, vi lever i, og når den bryder sammen, så er det op til os alle sammen hver især at drive den nye verden videre. Og det er det, vi gør, fordi folk finder sammen i små grupper, stadig større grupper, inden for alle områder, fødevareforsyning, alle områder af samfundet. Vi ved godt, den er gal. Vi arbejder på at få løsninger frem. Vi mangler... Vi skal af med politikerne, som sagt: "Find den øde ø til dem, og så giv dem en hel masse penge." Lad os give dem en milliard hver, og så har de penge til resten af deres liv. Jeg er ikke sikker på, det kommer til at gå sådan. Det er heller ikke mit problem. Jeg er journalist. Det vil vi have politikere til at ordne til den tid."

AB: "Jeg vil i hvert fald sige tak til dig, Tommy, for et helt fantastisk interview her og nogle fantastiske informationer, som jeg er sikker på, de fleste af seerne vil nyde godt af at tygge lidt på. Der var i hvert fald føde til hjernen. Tusind tak skal du have."

TH: "Det glæder mig. Tak skal du have."

**keglerejser: person, genstand el.lign. der virker fremmed eller malplaceret i en bestemt sammenhæng*

Vi modtager gerne frivillige donationer:

Free21DK.org

Venligst, brug **SEPA-overførsel** for mindst mulig afgift.

Bank: GLS bank. **BIC:** GENODEM1GLS.

IBAN: DE57 4306 0967 1185 9021 01.

Reference: Free21DK

eller per **Paypal:** verein@free21.org

Reference: Free21DK modtager "VZF unabhängiger journalistischer Berichterstattung e.V.". For støtte via medlemskab af vores forening find info på www.Free21DK.org

Forfatter:

:Anders-bak: Nielsen.

er tidligere CEO i Victor Film A/S, og betegner sig i dag som registreret levende mand på landjorden i nationen Danmark og rådmænd i Council of the Seven Acephali. Han kendte til Tommy Hansen gennem en årrække, og ønskede at få interviewets sandheder ud til verden. Interviewet var et samarbejde mellem :Anders-bak: Nielsen, Free21 Denmark og video-dokumentaristen Klaus Schreiner/KlarSehen. Sidstnævnte er Østrigsk aktivist og blogger. Klaus Schreiner var en nær ven af Tommy Hansen, arrangør af hans foredrag i Østrig, og optog flere videos med Tommy Hansen, bla. i Danmark, 2017.

Denne tekst blev første gang offentliggjort på www.youtube.com/watch?v=LkIV0Auijpp den 18.08.2019 under følgende URL: <<https://www.youtube.com/watch?v=LkIV0Auijpp>>

<<http://www.free21.org/?p=33483>>

Interesseret i et Free21 papir-magasin på dansk?

Send en mail via kontaktformularen på www.Free21DK.org